

Стів Джобс
Марія Сердюк

Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей
Серія «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» – це унікальний проект, який сприяє набагато якіснішому дозвіллю батьків і дітей. Книжки серії написані в захопливій і доступній формі, що робить сам процес читання не нудним і корисним. Діти поринають у неймовірні пригоди персонажів та відкривають для себе життя головних героїв – видатних людей усіх часів. Із цих історій дитина дізнається, що можливо досягти будьякої мети завдяки наполегливій праці, вірі в себе та бажанню принести щось корисне у світ. В кінці кожного розділу – завчасно підготовлені запитання, які допоможуть дитині зрозуміти і запам'ятати найважливіше. Історії навчають дитину досягати цілей, не боятися труднощів, ніколи не здаватися та до кінця вірити у свій успіх!

Марія Сердюк

Стів Джобс

© Издательство «Агентство «ІРІО»

* * *

Дорогі читачі!

Перед вами нова книжка з серії мотивувальних біографій найуспішніших людей. Її можуть читати як діти, так і дорослі. Це незвичайна серія. Вона написана в захопливій і доступній формі. Головні герої книжок – відомі особистості, які досягли видатних результатів завдяки наполегливій праці і невичерпній вірі в свої сили. У кінці кожного розділу – добірка запитань, які допоможуть дитині зрозуміти й запам'ятати найважливіше.

Книжки серії «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» навчають дитину досягати цілей, не боятися труднощів, ніколи не здаватися та завжди вірити в успіх!

У книжці, що ви тримаєте в руках, – дивовижна історія про легендарну людину. Людину, яка подарувала світу комп'ютер з клавіатурою, техніку Apple, а також мультфільми студії Pixar.

Познайомте вашу дитину з видатною особистістю – Стівом Джобсом, з його дитинством, дорослим життям та творчістю. Завдяки цій книжці, дитина дізнається, як створювались всі ті дивовижні речі, котрі оточують її зараз.

Пам'ятайте: батьківське читання – один з найбільш емоційних та пам'ятних моментів для дітей. Коли ви читаєте дитині – вона відчуває ваші турботу й любов.

Любіть своїх дітей! Говоріть їм про це! Вони дуже цього потребують...

Іцхак Пінтосевич

Серія «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей»

Мудрість багатьох поколінь доводить, що найголовніше завдання батьків – допомогти дитині піднятися на її власну гору, реалізувати її власне життєве завдання. Книжкова серія «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» допоможе дитині підкорити будь-які вершини.

Видано чимало біографій відомих людей. Але наші історії особливі тим, що написані «мовою дитини» та відповідають потребам сучасного покоління. Кожен з батьків мріє виростити свою дитину щасливою й успішною. Освіта посідає в цьому процесі чи не найважливіше місце. Проте варто пам'ятати, що дитині дуже важливо отримувати позитивні емоції в процесі навчання. Саме тоді вона по-справжньому захопиться знаннями і зможе запам'ятати необхідне.

Зазвичай дітям не надто подобається вчитися, щось зубрити. Вони люблять занурюватися у світ пригод з новими героями, співпереживати їм, вчитися разом з ними й долати перешкоди. То запросіть ваших дітей у таку пригоду!

Книжки серії «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» – це найкращий спосіб познайомитися з наукою, історією, досягненнями людства та світовими відкриттями. На прикладі великих особистостей та відомих вчених книжки дають зрозуміти, що визначний успіх не приходить сам по собі, він підвладний лише тим, хто багато та плідно працює. Не варто кожну невдачу розцінювати як провал, адже будь-яка невдала спроба – це ще один крок, який наближає до мрії.

У дорослому віці ми приймаємо обставини такими, якими вони є. Частіше змінюємо ставлення до ситуації. Та не всі здатні змінити себе або саму ситуацію. Унікальні книги-біографії допоможуть дитині зростати впевненим лідером, з власною думкою і поглядами на світ. А батьків надихнуть на нові ідеї, досягнення та втілення цілей. І головне – допоможуть бути для своєї дитини найкращим батьком чи матір'ю.

У кінці кожного розділу є вправи-запитання. Вони допоможуть запам'ятати все головне й цікаве. А також наштовхнуть на роздуми, як стати першим у своїй справі, як це зробили Коко Шанель, Стів Джобс, Альберт Ейнштейн, Блез Паскаль, Нікола Тесла, Маргарет Тетчер.

Крім того, книжки серії «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» надихають проводити вільний час разом з усією родиною. Адже спільне читання дозволяє широко говорити з дитиною про важливе, зміцнює стосунки з нею і додає любові до книг. Читайте та надихайтеся!

Розділ перший. Надзвичайний хлопчик

Дуже часто люди не знають, чого хочуть, доки їм цього не покажеш.

Стів Джобс

Якби справжні батьки Стіва Джобса не віддали новонародженого первістка, він міг би стати ким завгодно, але не Стівом і не Джобсом. І, цілком імовірно, він не здійснив би революції у світі комп'ютерів.

Він став би, наприклад, Джоном або Пітером і здобув би фах економіста. А може, його назвали б Брюсом, і він став би знаменитим актором. Або це міг бути Кевін – кухар в якомусь ресторанчику. Він майстерно нарізав би цибулю та моркву, тямив у спеціях і аж ніяк не думав би про комп'ютери.

Хай там як, а доля Стіва Джобса вирішилася холодного ранку 24 лютого 1955 року, одразу після його появи на світ. Тоді маленького хлопчика віддали на всиновлення. Річ у тому, що справжні мама й тато Стіва Джобса були дуже молодими студентами. Їхні батьки страшенно розлютились, коли довідалися, що дитина з'явиться на світ ще до завершення університету. Батьки Джоанни (а саме так звали справжню маму Стіва) навіть погрожували позбавити доньку спадщини. Тому вона не мала іншого вибору, як відмовитися від сина.

Варто зауважити, що Стіву дуже пощастило. Він не жив у притулку чи в дитячому будинку. Одразу після народження його всиновили Пол і Клара Джобси, які й назвали малюка Стівеном. Тоді вони ще не знали, що цей хлопчик прославить їхнє прізвище на весь світ.

Про те, що його всиновили, Стів знав із дитинства. Але він завжди вважав Клару та Пола своїми справжніми батьками й дуже сердився, коли хтось називав їх нерідними чи названими. Якось він навіть до сліз засмутився через це. Джобсу тоді було шість або сім років, він грався зі своєю подружкою, яка жила в будинку навпроти.

«То ти зовсім не потрібен своїм справжнім батькам?» – запитала дівчинка.

Стіва неначе струмом ударило. Він підхопився і в сльозах утік додому, де поскаржився мамі й татові. Пол і Клара міцно пригорнули його до себе та довго-довго заспокоювали.

«Ти не розумієш, – гладила його по спині Клара. – Ми обрали тільки тебе! Саме тебе, розумієш?»

«Ти – надзвичайна дитина! – підтримав дружину Пол, погладивши Стіва по щоці. – Ми хотіли, щоб саме ти став нашим сином!»

Вони казали це так переконливо, що маленький Стів відчув: це правда. Тоді він остаточно повірив у це. Так само, як і повірив у те, що Пол і Клара – його справжні батьки. Саме так він потім усім і казатиме: «Вони – мої справжні мама й тато. На сто відсотків!» І саме тоді він раз і назавжди закарбує у підсвідомості те, що він – надзвичайний.

Особливий. Винятковий. Неповторний. Єдиний.

Упевненість у власній надзвичайності зробила з Джобса людину з важким характером. Він був на диво небагатослівним та рідко усміхався. Водночас він був дуже допитливим. Його цікавило геть усе, до найменшої дрібниці. Він про все на світі запитував, а якщо не отримував відповіді на своє запитання, то намагався знайти її самотужки.

Не раз його цікавість призводила до неприємностей. Наприклад, одного дня Стіва та його товариша довелося терміново везти до лікарні. А все через те, що хлопці вирішили скуштувати якоїсь речовини. А то була отрута!

Або, наприклад, якось Стів вирішив зачати до електричної розетки шпильку для волосся. І знову його довелося терміново везти до лікаря – цього разу із сильними опіками.

Стів був не надто слухняним хлопчиком, тож його батькам доводилося весь час пильнувати. Однак пустощі маленького Джобса не відбили бажання у Клари та Пола всиновити ще одну дитину. Коли Стіву виповнилося два роки, Джобси вдовчили дівчинку Петті, на два роки молодшу за Стіва. А ще за якийсь час дружна сім'я Джобсів поїхала з Сан-Франциско.

Сан-Франциско – величезне місто з хмарочосами та гарними високими мостами через річку. Там було де розгулятися. Після цього галасливого мегаполіса Джобси опинилися в Маунтін-В'ю. Це невелике містечко в Каліфорнії, яке отримало назву завдяки чудовим краєвидам на гори Санта-Круз: ці гори видно було практично з будь-якої точки міста. Після Сан-Франциско Маунтін-В'ю здавався селом. Вузькі вулички, невисокі – максимум п'ять поверхів – будівлі. Ані широких проспектів, ані багатоповерхівок.

Однак місто Маунтін-В'ю буяло зеленню: дерева, кущі, квіткові клумби. Від такого розмаїття відтінків зеленого аж очі різало. До того ж містечко було розташоване у Кремнієвій долині – світовому центрі високих технологій. Зараз у Маунтін-В'ю розміщено офіси найбільших корпорацій, наприклад Google, Microsoft, Samsung та інших. А тоді місто лише починало активно розвиватися. І саме тут жили працівники компаній з виробництва електронної техніки. Це й відіграло вирішальну роль у житті Стіва.

Коли Джобсу-молодшому виповнилося десять років, його захоплення електронікою перетворилося на справжню пристрасть. Понад усе Стіва приваблював практичний бік. Його цікавило геть усе. З чого складається той чи інший прилад? Чому деталі з'єднуються саме в такому порядку? І що буде, якщо поміняти дроти місцями? Чи подаватиме прилад сигнал? Якщо не подаватиме, то чому? А якщо подаватиме, то яким буде цей сигнал? Такий само потужний? Чи, можливо, менший, але змінить частоту? Усе це надзвичайно захоплювало Стіва. Він із головою поринув у вивчення електроніки.

Район, в якому оселилися Джобси, якнайкраще годився для задоволення інтересу маленького Стіва. У всіх сусідніх будинках мешкали інженери. Вони працювали в компаніях з виробництва електроніки. У вихідні цих інженерів можна було знайти в гаражах, де вони днями щось майстрували. Всі ці дорослі чоловіки з грубими руками та розумними очима із задоволенням відповідали на запитання худорлявого допитливого хлопчиська.

Колись один із таких інженерів дозволив Стіву погратися із простим вугільним мікрофоном, який він приніс додому з лабораторії. Це був один із перших мікрофонів у світі. Мав він такий вигляд: дві металеві круглі пластини в капсулі, а між ними затиснутий вугільний порошок. Тоді подібні мікрофони вмонтовували в навушники та телефони.

Пристрій викликав у Стіва невимовний захват. Він буквально замучив інженера мільйоном запитань про цей мікрофон. З чого він зроблений? Як працює? І чому працює саме так, а не інакше? Допитливість Стіва настільки вразила дорослого чоловіка, що він навіть подарував маленькому Джобсу цей мікрофон.

Отже, в особі цього інженера десятирічний Стів знайшов справжнього першого друга. Чого не скажеш про його однолітків. З ними у Джобса завжди

були конфлікти. У школі, наприклад, його вважали ізгоем. А Стіву просто було нецікаво з однокласниками. Ще б пак! Адже він не міг їм поставити мільйон запитань про виникнення Всесвіту та обговорювати принципи роботи електроніки! Точніше, запитання він ставити міг, та навряд чи хтось із його однолітків дав йому бодай одну відповідь.

Запитання:

1. Як звали маму й тата, які всиновили Стіва?
2. Чому справжні батьки Джобса відмовилися від нього?
3. Чому Стіва довелося кілька разів терміново везти до лікарні?
4. Хто розповідав маленькому Стіву про електроніку?

Розділ другий. Перша «зарплата»

Найголовніше в освіті – це людина. Людина, яка розпалює всередині вас інтерес, яка цей інтерес живить.

Комп'ютери не можуть дати вам цього.

Стів Джобс

Школу Стів Джобс просто ненавидів. Там йому було страшенно нудно. Він навіть відмовлявся виконувати домашні завдання, які здавалися йому нецікавими. А щоб на уроках не вмерти від нудьги, Стів повсякчас вигадував якісь розіграші. Допомігав йому в цьому найкращий друг Рік Феррентіно. Ці двоє просто знущалися з усіх!

Наприклад, якось Рік і Стів поміняли коди на велосипедних замках у своїх однокласників. У ті часи школярі часто приїжджали на уроки на «велах». Під час занять велосипеди лишали під замком біля шкільного паркана. Рік і Стів хитрістю вивідали в однокласників коди цих замків, а потім тихенько всі поміняли. Бідолашні школярі до пізнього вечора намагалися розібратися, де чий велосипед і як зняти з нього замок!

А ще якось нерозлучні друзі розклеїли по всій школі оголошення, яке вимагало від учнів принести на уроки домашніх тварин. Лишень уявіть, що коїлося у школі наступного дня! Собаки ганялися за котями, коти ганяли папуг, хом'яків і білих мишей... Не школа, а справжня божевільня!

Згодом жарти ставали дедалі небезпечнішими. Якось Рік і Стів випустили в класі живу змію і з неабияким задоволенням слухали вереск дівчат і вчительок. А потім узагалі підклали під стілець вчительки власноруч виготовлену вибухівку. Вона спрацювала просто посеред уроку – бідолашна вчителька від страху мало заікою не стала!

Не дивно, що за перші три роки навчання Стіва кілька разів виключали зі школи. Так тривало, доки Стів не перейшов до четвертого класу. По-перше, тоді їх із Ріком розвели по різних класах – доки ці двоє не висадили в повітря всю школу. А, по-друге, Стів потрапив до класу для обдарованих дітей.

У цьому класі викладала вчителька на ім'я Імоджин Гілл. Менш ніж за місяць вона розібралася зі Стівом. Місіс Гілл швидко збагнула, що хлопчисько неконтрольований, тож тиснути на нього немає сенсу. Тому вона запропонувала Стівові угоду: він виконує всі завдання з підручника, а вона за це дає йому п'ять доларів. Малого Джобса така пропозиція дуже здивувала, проте він погодився. П'ять баксів, зрештою, ніколи зайвими не бувають!

І що ви думаєте? Це справді розпалило у Стіва бажання вчитися! Спершу Джобс учився заради так званої зарплати», яку видавала йому вчителька, а згодом втягнувся у цю «роботу» і вже почав виконувати завдання без грошей. Йому досить було, що після кожного виконаного завдання місіс Гілл повторювала, який він молодець.

Тож за четвертий рік навчання Стів дізнався більше, ніж за всі попередні у школі. А згідно з результатами тестів, що проводилися наприкінці року, він мав рівень знань старшокласника! Директор школи запропонував батькам Стіва, щоб він проскочив п'ятий клас і одразу перейшов до середньої школи. Пол і Клара спершу не давали своєї згоди, та згодом зважилися на такий крок. Адже їхній Стів був особливим! А рік навчання перестрибують лише особливі, обдаровані діти!

Так Стів став учнем середньої школи на рік раніше. Проблема полягала лише в тому, що в школі, до якої він вступив, не було жодних умов для обдарованих дітей. Тому такі діти просто вчилися разом із дітьми старшого віку.

Ось тут Стів зрозумів, що в молодшій школі у нього було солодке життя! По-перше, тепер умови були набагато жорсткішими. А по-друге, середня школа розташовувалася в іншому – бідному – районі. Там жили переважно неблагополучні родини, а діти з дитинства були знайомі з кримінальним світом. До школи часто приїжджала поліція розбороняти жорстокі бійки між учнями. Порівняно з цим усі попередні Стівові витівки були просто дитячими жартами!

На тлі нескінченних бійок і хуліганських витівок обдарованість Стіва лишалася майже непоміченою. І від усього цього Джобс що день дедалі більше розчаровувався в навчанні. Ще б пак! Адже він щойно полюбив школу та вирішив усерйоз присвятити себе навчанню!

За півроку ситуація погіршилася настільки, що Стів вирішив просто не повертатися до цієї школи наступного року. Про що він і повідомив батькам під час шкільних канікул. Сказати, що Пол і Клара розсердилися на сина – нічого не сказати.

«Як не підеш до школи? Куди ж ти підеш? У Маунтін-В'ю більше немає середніх шкіл!» – дивувалися батьки.

«Мені байдуже. Але я більше туди не повернуся», – Стів, якому на той час виповнилося 11 років, був сповнений рішучості.

Після довгих сімейних розмов Пол і Клара пішли йому назустріч. Батьки зрозуміли: у Стіва вже є проблеми з поведінкою, тож коли його залишити в

цій школі, невдовзі він стане малолітнім злочинцем. Пол і Клара збагнули, що мають зробити вибір. І сім'я Джобсів знову переїхала до іншого міста.

Запитання:

1. Як звали найкращого шкільного друга Стіва?
2. Які небезпечні розіграші влаштовували друзі?
3. Як вчительці вдалося вмовити Джобса виконувати домашні завдання?
4. Чому Стів вирішив не ходити до школи?

Розділ третій. Нові друзі

Лише шаленці, котрі вважають, що здатні змінити світ, зрештою його і змінюють.

Стів Джобс

У 1967 році дружна родина Джобсів переїхала до Лос-Альтоса – містечка, що розташоване за 15 хвилин їзди від Маунтін-В'ю. Ці міста були чимось подібними: такі само невисокі будиночки, усе так само потопав в зелені. Так само всі сусіди – інженери. У Лос-Альтосі мешкали переважно лише електротехніки та їхні сім'ї.

Тут у кожному гаражі Стів міг знайти талановитого інженера, який здатен годинами розповідати про різні прилади та мікросхеми. Ці інженери охоче віддавали малому Стівові коробки з різними деталями або застарілим обладнанням. Джобс забирав цей мотлох додому і залюбки порпався у ньому після школи. Це був справжній рай порівняно з агресією та насильством, що панували в Маунтін-В'ю!

У цій школі Стів також категорично відмовлявся виконувати те, що йому не подобалося. Та коли раніше він робив це демонстративно – грубіянив учителям і привселюдно заявляв, що не робитиме їхні дурні завдання – то тепер він робив це хитріше. Його протести стали тихими.

Наприклад, він вигадав, як обдурити тренера на заняттях з фізкультури. Стів ненавидів бігати, не бачив жодного сенсу в намотуванні безкінечних кіл. Якось школярів вивели на стадіон складати крос, а на дворі стояв густий туман. Пробігши двісті метрів, Джобс озирнувся, поглядом шукаючи тренера. Через туман його не було видно, і тренер, імовірно, також не міг бачити, що відбувається на протилежному боці поля. Хлопець зупинився і сів. Він сидів на якійсь трубі, спостерігаючи, як інші учні пробігають повз нього. Коли вони пробігли коло й порівнялися з ним, Стів підвівся та побіг разом з ними друге коло.

Звісно, однокласники кепкували над ним. Вони обзивали Джобса нікчемом та кричали, що він ні до чого не придатний тухтій. Однак Стів цим не переймався. Тоді він зрозумів, що можна зменшити обсяг роботи й отримати оцінку як за повністю виконану роботу.

У школі Стів познайомився з Біллом Фернандесом. Цей син місцевого адвоката був просто копією Джобса. Деякі навіть вважали їх братами: обидва високі, худорляві та незграбні, обидва схиблені на техніці, обидва насилу ладнали з оточуючими, вважаючи їх нестерпно нудними. Не дивно, що вони одразу стали нерозлийвода.

Увесь вільний час Стів і Білл присвячували електроніці. Вони усамітнювалися в сусідських гаражах, які інженери переробляли під майстерні, і там старанно розбирали різноманітні прилади, вивчали мікросхеми та копирсалися в різних дротах. Їх не хвилювали типові підліткові проблеми – спілкування з однолітками, спортивні секції та дівчатка, яких можна було смикати за коси. Однокласники вважали їх схибленими.

На одній вулиці з Фернандесами жила родина Возняків. Голова родини, Джеррі Возняк, працював інженером у компанії Lockheed, яка займалася літаками. Оскільки батьки Фернандеса не були пов'язані з електронікою, то наставником і вчителем Білла у цій справі став саме Джеррі Возняк.

Син Джеррі, Стівен, теж захоплювався електронікою та час від часу допомагав Фернандесу з підготовкою до наукових виставок. Цей високий гладун, якого всі називали просто Воз, був на п'ять років старший за Білла і на той час навчався в університеті.

Білл, звісно, не міг не познайомити з ними свого ліпшого друга. Однієї чудової днини Фернандес запросив Джобса подивитися комп'ютер, який вони створили з Возом. Тоді відбулася перша зустріч Стіва Джобса та Стіва Возняка. Їхнє знайомство, без сумніву, стало доленосним.

У свої вісімнадцять років Стів Возняк був справжнім фахівцем в галузі електроніки. Джобс і Фернандес, на п'ять років молодші, та ще й учні школи, були звичайними підлітками. Та й про електроніку насправді вони знали не так вже й багато. Так, їм подобалося розбирати електронні прилади. Однак набагато більше їх захоплювали якісь кумедні трюки з мікросхемами, а не серйозна робота. А от Возняк на той час уже розробив схеми друкованих плат для вдосконалених комп'ютерів. А також регулярно навідувався до бібліотеки, де читав найсвіжіші матеріали з електроніки.

Джобс давно не зустрічав рівних собі за знанням електроніки, тому Воз його просто підкорив. Перша людина, яка знає про мікросхеми більше, ніж Джобс! Фантастика! Можна сміливо стверджувати, що ці двоє знайшли один одного.

Стів і Стів так здружилися, що навіть Білл Фернандес відійшов на другий план. Здавалося, що і Джобс, і Возняк зліплені з одного тіста. Обидва не любили галасливих компаній, обидва завжди були заглиблені у власні думки. Обидва були дуже замкнутими, жоден із них не брав участі в тусовках. Їхня п'ятирічна різниця у віці компенсувалася величезною, всепоглинною любов'ю до електроніки. Обидва могли говорити про неї безкінечно.

Різниця полягала лиш у тому, що в Джобса хоч і було почуття гумору, однак сам він ніколи не сміявся. Часом він, звісно, усміхався, і навіть міг пожартувати, однак рідко хто чув від нього дзвінкий сміх. А от Возняк, на відміну від Джобса, був справжнім клоуном. Він постійно реготав і обожнював смішити людей.

«Сміх – то єдина сфера життя, яка цікавить мене опріч мікросхем, – казав Воз. – І лише жарти можуть відволікти мене від техніки».

Ці двоє ідеально доповнювали один одного. Якщо Возняк був старший і розумніший з огляду на життєвий досвід, то Джобс, без сумніву, мав талант підприємця. Коли у Джобса з'являлася мета, ніщо не могло стати їй на заваді. Задля досягнення мети він був наполегливим і нахабним, міг зателефонувати кому завгодно і куди завгодно.

Наприклад, після переїзду до Лос-Альтоса Стів розпочав проект зі створення електронно-цифрового частотоміра – пристрою для вимірювання частоти електричного сигналу в ланцюзі. Коли Стів зрозумів, що для цього бракує певних деталей, він подзвонив Біллу Г'юлетту – одному з керівників найбільшої компанії з виробництва електроніки. Джобс просто знайшов його телефон у міському довіднику, набрав номер і говорив із Г'юлеттом близько двадцяти хвилин.

Білл Г'юлетт зовсім не знав зухвалого хлопця, він навіть жодного разу не чув його імені, однак був дуже здивований наполегливістю та завзятістю підлітка. Тому їхня розмова завершилася тим, що Білл передав Стівові необхідні деталі, а опісля запросив попрацювати влітку у своїй компанії.

Запитання:

1. Як називалося місто, до якого переїхала сім'я Джобсів?
2. Хто познайомив Стіва Джобса зі Стівом Возняком?
3. У чому Стів і Стів були схожими? Чим вони відрізнялися один від одного?
4. Як Джобсу вдалося здобути необхідні деталі для частотоміра?

Розділ четвертий. «Сині коробочки»

Половина того, що відокремлює успішних підприємців від невдах – це наполегливість.

Стів Джобс

Перші серйозні гроші Стів і Стів заробили на виробництві «синіх коробочок». У вересні 1971 року, коли Джобс ще навчався у школі, Воз прочитав у журналі про телефонних хуліганів. Ці хулігани навчилися зламувати телефонні коди й безплатно дзвонили по всьому світу.

У статті під назвою «Таємниці синьої коробочки» детально розповідалося про схему, завдяки якій хакери й телефонні шахраї навчилися безплатно дзвонити по міжміському та міжнародному зв'язку. Хлопці просто

відтворювали сигнали телефонної мережі – ото і все! Імітуючи сигнал, вони підключалися до телефонної мережі, потім набирали телефонний номер і... Рахунки за телефон, напевно, приходили би космічні!

Цих хуліганів називали фріками, у ті часи існувала ціла субкультура. Фріки спеціалізувалися виключно на зломі телефонних мереж і робили це різними способами.

Наприклад, один із фріків, котрий мав абсолютний слух і голос, міг видавати звук потрібної частоти без усіляких додаткових пристроїв. Інший фрік, якого всі називали Капітан Кранч, випадково дізнався, що свистулька, яку виробники вкладали під обгортку з вівсяними пластівцями Cap'n Crunch, може видавати звук у потрібній тональності. Саме цей сигнал перемикав дзвінки в телефонній мережі.

Публікація про цих фріків дуже зацікавила Возняка. Він одразу зателефонував ліпшому другові Джобсу, і вони вже вдвох уважно вивчили текст. Згодом хлопці довідалися, що під псевдонімом Капітан Кранч переховувався Джон Дрейпер. Це був один із перших в історії комп'ютерних хакерів. Стів і Стів захотіли познайомитися з ним. Певна річ, вони це зробили.

Після знайомства з Джоном обидва Стіви дізналися, що для набору номера він використовував саморобний пристрій під назвою Blue box («Синя коробочка»). Це був кнопковий пристрій синього кольору, за розміром завбільшки з книжечку. Якщо хтось натискав на ці кнопки, то на телефонну лінію посилалися сигнали. Вони відповідали набраним номерам. «Синя коробочка» з'єднувала з якимось абонентом, і можна було безплатно з ним розмовляти.

Возняк і Джобс перейняли ідею виготовити таку саму «коробочку». Воз придбав необхідні деталі й невдовзі диво-пристрій був готовий. «Синя коробочка» від Возняка відтворювала сигнали з необхідною точністю та дозволяла здійснити дзвінок у будь-яку точку світу.

Щоб випробувати свій винахід, друзі спробували додзвонитися до дядька Воза в Лос-Анджелесі. Але хлопці помилилися номером.

«Привіт! Ми телефонуємо вам безплатно! Ми телефонуємо вам безплатно!» – радісно заволав у слухавку Возняк.

Абонент по той бік дроту не поділяв його радості: адже друзі подзвонили йому серед ночі, коли він солодко спав!

«Ми телефонуємо з Каліфорнії! З Каліфорнії! За допомогою «синьої коробочки»!» – кричав разом із Возом радісний Джобс.

Співрозмовник, звісно, нічого не второпав. І накричав на друзів у відповідь. Щоправда, крики ці були не такими радісними. Але то пусте – головне, що прилад працював!

Найцікавіше, що спочатку друзі навіть і не подумали про те, що «коробочки» можуть принести їм гроші. Вони просто розважалися, телефонуючи в різні куточки земної кулі, та влаштовували розіграші.

Наприклад, якось Воз додзвонився навіть у Ватикан. У розмові він представився Генрі Кіссінджером – так тоді звали помічника президента Америки з питань національної безпеки. Воз попросив до телефону Папу Римського – найголовнішого католицького священика.

«Ми з президентом США Ричардом Ніксоном зараз перебуваємо в Москві. І тут у нас термінова справа! Нам необхідно поговорити з Папою Римським! Справа дуже термінова!» – кричав у слухавку Возняк.

Йому на це відповіли, що у Ватикані зараз пів на шосту ранку і Папа ще спить.

Але Воз був упертюхом, тому передзвонив пізніше. Вочевидь, йому страх як кортіло поговорити із самим Папою Римським. Але й тоді поспілкуватися зі священником йому не вдалося.

«Напевно, вони здогадалися, що ти не Генрі Кіссінджер, – сміявся Джобс. – Адже ми дзвонимо зі звичайного вуличного таксофону! Та й голос у тебе, як у хлопчиська!»

Тоді у Джобса промайнула думка, що ця синя штучка може принести гроші. І вони з Возом організували спочатку виробництво, а потім і успішний продаж «синіх коробочок».

Деталі, обгортка та блок живлення для однієї коробочки обійшлися приятелям близько 40 доларів. Джобс подумав і вирішив, що продавати пристрої треба по 150 доларів. Прибуток друзі ділили порівну.

Хлопці розуміли, що їхній бізнес був незаконним і дуже ризикованим. Тому з метою конспірації вони взяли псевдоніми. Воз став називатися Берклі Блу, а Джобс – Оуфом Тобарком. У кімнатах студентського гуртожитку вони пропонували «коробочки» всім охочим і демонстрували потенційним покупцям їхні можливості. Наприклад, телефонували до шикарного готелю в Лондоні або до якоїсь компанії в Австралії.

Вони зробили й встигли продати близько сотні «синіх коробочок». Цей бізнес приніс їм понад 10 тисяч доларів – дуже добрі гроші на ті часи!

«Без “синіх коробочок” не було б Apple, – згодом згадував Джобс. – Я певен у цьому на сто відсотків. Ми з Возом навчилися працювати разом, переконалися, що здатні вирішувати технічні завдання та зробити щось справді класне».

«Нас дуже надихнули “сині коробочки”, – погодився з ним Воз. – Напевно, не варто було їх продавати, адже це було незаконно. Але саме тоді ми зрозуміли, чого здатні досягти удвох».

Воз мав рацію. Його геніальний розум і ділова хватка Джобса перевернули цей світ догори дригом!

Запитання:

1. Яким чином двом хуліганам вдавалося здійснювати безплатні дзвінки?
2. Кому Стів і Стів дзвонили за допомогою «синьої коробочки»?
3. Скільки хлопці заробляли з кожного приладу?
4. Скільки загалом грошей вдалося заробити завдяки виробництву «синіх коробочок»?

Розділ п'ятий. Перше кохання

Я дійшов висновку: в усьому, що ти робиш, потрібно наслідувати найкращих людей на світі.

Стів Джобс

Навесні 1972 року, напередодні закінчення школи, Джобс познайомився з Крісенн Бреннан. То була тендітна й ніжна красуня зі світло-каштановим волоссям, зеленими очима і високими вилицями. І коли Стів побачив її вперше, вона видалася йому якимось неземним створінням.

Крісенн була одноліткою Джобса, проте вчилася у молодшому на рік класі. Її батьки тоді щойно розлучилися, вона важко переживала їхній розрив. Стів став для неї справжньою втіхою.

На той час Стів уже почав відрощувати волосся і мав досить екстравагантний вигляд. Високий, худий, з волоссям до плечей і рідкою борідкою – Джобс скидався на шамана, а не на майбутнього генія комп'ютерної індустрії.

«Стів був божевільним, – згадувала потім Кріс. – Але саме це мене в ньому і приваблювало».

Улітку 1972 року після закінчення школи Стів оголосив батькам, що хоче пожити з Крісенн окремо.

«Ми з Кріс житимемо в горах», – радісно повідомив Стів Полу та Кларі.

Але батько не поділяв його радості.

«Нізащо! Тільки через мій труп!» – кричав Пол Джобс.

Вочевидь, він просто забув, що Стів завжди чинить так, як сам собі надумає. Тому татові крики не допомогли: Джобс просто попрощався з батьками та пішов геть.

Закохані оселилися в гірській хижці над Лос-Альтосом. Стів із коханою відчували справжнє єднання з природою. Крісенн добре малювала, тому часто писала картини та пейзажі. Стів грав на гітарі й намагався писати вірші. Разом вони читали книжки, вивчали філософію, дець підробляли. Також закохані часто подорожували автостопом: виходили на дорогу, зупиняли першу-ліпшу машину та їхали світ за очі. Загалом жили на власну втіху.

Стосунки з Крісенн скінчилися вже восени, коли Стів вступив до університету. Вони знову зустрічатимуться і розлучатимуться, але тоді Стів вступив до коледжу Рід, що в Портленді – далекому штаті, десять годин їзди від Каліфорнії. Звісно, на відстані їхні стосунки трішали по швах.

Рід був одним з найдорожчих університетів Америки. Пол і Клара не схвалювали цього вибору – адже це означало, що на навчання їм доведеться

витратити геть усі заощадження. Але Стів звично просто поставив батьків перед фактом: або він навчається у Ріді, або взагалі ніде не навчається.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=31726361&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.